

עדותו של תאמר קראעין

בן 23, תושב סילוואן ואדי חילוה. עדותו נגבתה בתאריך 12.2.2010 על ידי מחמוד קראעין מהאגודה לזכויות האזרח.

ביתנו נמצא בשכונת וואדי חילוה בדיוק מאחרי בית מרים סיאם, הקרוי על ידי המתנחלים "מתחם אדרת". בשנים האחרונות התרחבה ההתנחלות סביב ביתנו. חיינו בסביבת המתנחלים אינם נוחים כלל וכלל. אנו סובלים מהצקות שונות. כך, למשל, המתנחלים משליכים עלינו זבל מכיוון אותו "מתחם אדרת", שהוא גבוה יותר מהבית שלנו. מעבר לכך, הסובלים העיקריים מהמצב הם הילדים הקטנים, אשר סובלים פעמים רבות מהצקות של ילדי המתנחלים, המגובים על ידי אנשי האבטחה של עמותת אלע"ד. אנשי חברת השמירה עצמם, אף הם מפריעים את שלוותנו כשהם עורכים מספר פעמים בשבוע אימונים בסמטאות השכונה בשעות מאוחרות ותוך רעש רב.

בתאריך 31.3.2009 שהינו בבית כל בני המשפחה לפנות ערב משום שאחי חזר מחו"ל באותו היום. בן אחי, אחמד בן ה-12, שיחק בחצר של הבית. פתאום נכנס אחיין אחר שלי בן 11, ואמר שילדי המתנחלים מכים את בן אחי. רצתי החוצה וראיתי את בן אחי מוחזק על ידי שומר של עמותת אלע"ד כשזה מטלטל אותו. צעקתי על השומר, מה אתה מחזיק את הילד?

בינתיים הילד הצליח לברוח, אולם אחרי מספר מטרים ראיתי ששני נערים מילדי המתנחלים תופסים אותו ומכים אותו שוב פעם. בזמן הזה יצאו מהבית גם שני האחים שלי, אבי ואמי. אני רצתי לכיוון הילדים כדי לנסות להרחיק את ילדי המתנחלים מעל בן אחי, ואז קפצו עלי שומרים של עמותת אלע"ד. למקום החלו להגיע עוד ועוד שומרים של אלע"ד שהחלו להכות אותנו ללא אבחנה.

אנחנו היינו חמישה, יחד עם אמי. לפי הערכתי, למקום הגיעו כשלושים שומרים. חלקם הגיעו מלמעלה מכיוון מרכז המבקרים, חלקם מכיוון בריכת אלחמרה, וחלק יצאו מתוך "מתחם אדרת" עצמו. הם היכו את כולנו. אני הוכיתי בקתות של אקדחים ובבעיטות. נפלתי לרצפה ודיממתי.

גם כשהייתי על הרצפה המשיכו להכות בי עוד ועוד. ניסיתי להגן על עצמי אבל לא יכולתי. גם אבי, אמי ואחי הוכו. בשלב מסוים השומרים חדלו להכות אותנו ונעלמו מהאזור. באותו רגע בדיוק הגיעה המשטרה. באזור החלו להתקהל תושבים מהכפר. השוטרים ניסו לפזר את ההתקהלות, הבטיחו לנו שהם יבררו את העניין ויעצו לנו להגיש תלונה, משום שאנו הקרבנות. אני פוניתי לבית חולים באמבולנס, שהגיע כשעה לאחר האירוע.

ביום שלמחרת הלכנו אני, אבי, אמי ואחי להגיש תלונה בתחנת 'שלם'. אני נכנסתי ראשון, משום שהייתי צריך ללכת למבחן באוניברסיטה. נכנסתי אל החוקר ואמרתי שאני רוצה להגיש תלונה על האירוע שקרה לנו אמש. החוקר לקח את הפלאפון שלי, כיבה אותו ואמר לי שהוא חוקר אותי בחשד לתקיפה. אמרתי לו שאם זו חקירה אני רוצה עורך דין. החוקר אמר שאין בעיה, ואם יש לי עורך דין – להתקשר ולומר לו להיות כאן בעוד חמש דקות. אמרתי לו שאין לי אפשרות לארגן עורך דין בתוך חמש דקות, והוא אמר שאם כך זה לא מסתדר, והחל לחקור אותי. אחרי חקירה זו שחררו אותי בערבובת, אולם אחרי שלוש שעות התקשר אליי החוקר והודיע לי שאחזור לתחנה, או שהוא יעצור את אחי שנמצא שם.

הגעתי לתחנה ונחקרתי שנית. בחקירה הזו, הציגו לי חלקים מסרט שצולם במצלמת האבטחה של המתנחלים. בחלקים אלו אני נראה כאשר אני מגן על עצמי מפני המאבטחים. ביקשתי מהחוקר שיראה גם את מה שקדם

לרגע הזה בסרט. הוא איים עליי בצעקות שלא אתערב בעבודה שלו, ושלא כדאי לי ללכת ראש בראש אתו. בסוף מצאתי את עצמי עצור למשך עשרים וארבע שעות, ואחר כך שוחררתי, תוך שאני מורחק מביתי למשך חודש. אחרי שבוע הוזמנתי שוב למשטרה והועמדתי במסדר זיהוי. תלונתי כמותקף מעולם לא טופלה. בחקירה הראשונה אמר לי החוקר שהשומר שתקף את בן אחי ואותי הורחק לחמישה-עשר יום מהשכונה, אולם שכנים ראו אותו שם גם ביום שלמחרת המקרה.